

Recurs introdus la 18 august 2016 de Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE) împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) din 20 iulie 2016 în cauza T-674/15, Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE)/Comisia Europeană

(Cauza C-464/16)

(2016/C 402/22)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE) (reprezentant: D. Lazar, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

- Anularea în tot a Ordonanței Tribunalului din 20 iulie 2016 în cauza T-674/15;
- declararea nulității Deciziilor Comisiei din 9 octombrie 2015 [Ares(2015) 4207700] și din 14 august 2015 [Ares(2015) 3532556], prin care a fost respinsă cererea recurenteii de acces la documente;
- obligarea Comisiei să permită accesul recurenteii la toate documentele guvernului maghiar din cadrul procedurii EU Pilot 6874/14/JUST [CHAP(2015) 00353 și CHAP(2015) 00555], indiferent dacă au fost deja depuse sau vor fi depuse în viitor;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recursul îndreptat împotriva ordonanței Tribunalului menționate mai sus se întemeiază în esență pe următoarele motive:

Potrivit jurisprudenței constante a Curții, o parte în proces, în sensul Statutului Curții, indiferent de calitatea sa, nu este autorizată să acționeze singură în fața Curții, ci trebuie să fie utilizate serviciile unui terț ⁽¹⁾.

Totodată, avocații care dețin funcții în organele de conducere ale unei persoane juridice nu pot reprezenta interesele acesteia în fața instanței Uniunii ⁽²⁾.

Jurisprudența constantă a Curții de Justiție încalcă articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și articolul 6 alineatul (3) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Din jurisprudența Curții nu se poate deduce care este obiectivul legitim urmărit de Curte prin interpretarea dată statutului. De asemenea, este neclar prin ce interpretare a ajuns Curtea la concluzia că reprezentantul în instanță trebuie să fie un terț independent. În orice caz, Statutul Curții nu cuprinde această expresie.

Statutul Curții de Justiție trebuie interpretat în sensul că orice parte și orice persoană juridică este liberă să își aleagă reprezentantul în instanță.

⁽¹⁾ Ordonanța din 5 decembrie 1996, Lopes/Curtea de Justiție (C-174/96 P, EU:C:1996:473) punctul 11; Ordonanța din 21 noiembrie 2007, Correia de Matos/Parlamentul (C-502/06 P, nepublicată, EU:C:2007:696) punctul 11; Ordonanța din 29 septembrie 2010, EREF/Comisia (C-74/10 P și C 75/10 P, nepublicată, EU:C:2010:557) punctul 54.

⁽²⁾ Ordonanța din 8 decembrie 1999, Euro-Lex/OAPI (EU-Lex) (T-79/99, EU:T:1999:312) punctul 29; Ordonanța din 13 ianuarie 2005, Suivida/Comisia (T 184/04, EU:T:2005:7) punctul 10; Ordonanța din 30 noiembrie 2012, Activa Preferentes/Consiliul (T 437/12, nepublicată, EU:T:2012:638) punctul 7.